

Шумътъ все растѣше. Подирь малко чухъ вико-
ве, заплашванія и гласове. « Правосждіе! правосждіе!
смърть на графа де-Лерма!»

« Какъ! рече спокойно старецътъ. Видждь що е.»

Но въ тѣзи минута той немаше другъ страхъ,
освѣнь да са не събуди милото му дѣте, дъщеря му
Кармена, която спѣше подирь пладне.

Фернандъ са готвяше да изпълни желаніето на
уйча си; но като отваряше вратата, влѣзе единъ че-
ловѣкъ, на когото богатитѣ дрехы бѣхъ испокаланы
и нѣйдѣ раскжсаны; гордыйтъ му погледъ показваше
сжщевременно и страхъ и гнѣвъ, а той са стараеше
да успокои смущеніето си, както мнозина пѣхтъ
за да скрыйтъ страха си.

« Графъ де-Лемось! извика Агвиларъ съ удивленіе.

— Управительтъ на Пампелуна!» приложи съ у-
важеніе Фернандо.

Графъ де-Лемось бѣше шуря на графа де-Лерма,
който го бѣ опрѣдѣлилъ за царскый намѣстникъ въ
Навара, и по онуй време той управляше града; посѣ-
щеніето му трѣбаше безъ сумнѣніе да произведе впе-
чатлѣніе на Агвилара, защото той бѣ прекжснжлъ
сѣко сношеніе съ пѣрвыя министръ и съ сичката му
фамилія. Даже Лемось и Агвиларъ рѣдко са поздра-
вяхъ.

« Е! що ма гледате и са чудите, любезный мой!
извика съ голѣмъ смѣхъ графътъ; срѣщнжхъ колата
ми поерѣдѣ пжтя и гы испотрошихъ съ камъни. . . .
Принудихъ са прочее да слѣзж и ма гонихъ до вра-
тата на вашыя домъ.

— За кои ми говорите, г-нъ графе? рече спокойно
Агвиларъ.

— Не знаете ли каква е работата?

— Нищо.

— Жално! сцената е много комическа лу-
дина! Сичкитѣ обезумѣли, както и самытъ
Жозуе Калзадо, полицмейстерътъ когото счи-
тахъ за человекъ уменъ и миренъ съ една ду-
ма, нашъ. Подигнжтъ триумфално, като на кола, на
раменѣтъ на народа доде заедно съ тѣхъ въ